

det gamle Materiale, saaledes som ubvilket fra Marinebestyrelsens Side. Nu iaar kommer Marinebestyrelsen og siger, at den havde taget fejl, at den ikke kan gaa til at sælge Materialet, i høert Fald det Meste af det, fordi der vilde tabes for meget af Værdien. Nu vil altsaa Valget faktisk være imellem enten at lade Bevillingen gaa ud eller at lade den gaa en anden Veie end, den, man ifjor havde tænkt sig, thi, siger Marinebestyrelsen, den Veie, vi tænkte at gaa ifjor, kunne vi ikke forsvare at gaa iaar, idet Materialet ikke vil kunne sælges uden altsfor store Tab. Hvorvidt dette er Tilfældet, kan jeg ikke have nogen Mening om, men jeg antager naturligvis, at naar Marinebestyrelsen siger det, er det rigtigt; imidlertid veed jeg rigtig nok ikke, hvorvidt man vil vinde ved at gjenne det. I saa Henseende maa vi altsaa holde os til, hvad der siges fra Ministeriets Side; men hvad der derimod er ganske sikkert, er, at naar man mener ikke at kunne gaa den Veie, man gif ifjor, og som man dengang betragtede som den eneste Veie, ad hvilken man kunde give denne store Bevilling til Marinens Budget, maa Konsekventen blive den, at man lader være med at give denne Bevilling, med andre Ord venter paa, at Stillingen igjen skal blive den samme som ifjor, inden man gaar til Udførelsen af det Arrangement, som dengang blev truffen med Ministeren, at man altsaa opsætter Foranstaltningen til Efteraaret, og Ministeren da kommer med Forslag, som han jo efter det Præcedens, der er bleven givet iaar, vil have god Udsigt til at faae igjennem ved Bistand, om ikke fra vor, saa dog fra anden Side. Men saameget er vist, at ogsaa dette Forslag er en ny Fordring, der tilfældigvis staar paa Tillægsbevillingsloven, men i Virkeligheden er en Fordring paa en Bevilling af 50,000 Kr. til at foretage Forandringer ved Skibet paa andre Betingelser end dem, vi ifjor vare villige til at indrømme. Altsaa med andre Ord: Der er tilsammen tre nye Bevillinger, den ene paa 66,000 Kr., den anden paa 43,000 Kr., og den tredie paa 50,000 Kr., hvis Mads paa Tillægsbevillingsloven er af ren formel Betydning, idet det i Virkeligheden er nye Fordringer fra Regjeringens Side om at forhøje de ekstraordinære Bevillinger til Krigs- og Marineministeriet med endnu omtrent 150,000 Kr. Af finantsielle Grunde maa vi, der misbillige, at man iaar paa den ekstraordinære Konto er kommen op over 2 Millioner Kr., være imod disse Forslag. Jeg antager, at man paa denne Konto er kommen op til 21—2,200,000 Kr., jeg har ikke gjort det op, men efter de sidste Bevillinger, der kom til, og som vedtoges i Henshold til de Forslag, der vare stillede af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Winther), antager jeg, at vi ere komne saaledes op, at vi ere ved 2—2½ Million, naar vi tage de her forlangte Bevillinger med. Det mener jeg, er saa u høert Meget paa det

ekstraordinære Krigsbudget, at jeg for mit Vedkommende — og jeg antager ogsaa, de fleste af mine Meningsfæller — ikke vil kunne gaa ind paa noget Saadant. Den ærede Ordfører for det andet Mindretal (Scavenius) bemærkede at, det storkornede prismatiske Krudt var det nødvendigt at anskaffe; thi der var ikke Mening i at sende „Selgoland“ ud uden Krudt til dets Kanoner. (Marineministeren: Ikke Krudt i tilstrækkelig Grad!) Ja, den høitærede Minister er altid mere forsigtig i sine Ytringer, men jeg har faaet det Indtryk — der foreligger jo ikke nogen steno-grafisk Beretning, saa jeg kan ikke sige det bestemt — at den ærede Ordfører for Mindretallet udtalte sig om, hvor meningsløst det vilde være at sende Skibet ud uden Krudt. Men saaledes forholder det sig nu i Virkeligheden ikke, thi i Virkeligheden er der Krudt til Kanonerne. „Selgoland“ har som bekjendt 5 Baglabefanoner, 1 12-Lommers og 4 10-Lommers, og til den store Kanon er der tilstrækkeligt Krudt af den Slags, her forlanges. Vil man nu have Krudt ogsaa til de andre, er der to Veie at gaa, enten at gaa ud med en noget mindre Krudtbeholdning til den store Kanon, eller — hvis man ikke kan det — saa at gaa den simple Veie at bruge Kubiff Krudt. Thi Forholdet er ikke det, at dette Krudt ikke kan bruges til Baglabefanonerne, og det siges heller ikke i den Skrivelse, der er meddelt os fra Ministeriet. Det hedder deri, at det storkornede prismatiske Krudt er „fundet mest passende“ for disse Kanoner, men at man kan bruge det kubiff Krudt, er der vistnok ingen Tvivl om. Det vil medføre den Ulempe, at Kanonerne ikke kan faae en saa stærk Ladning og en saa betydelig Virkning; men saa reducerer Spørgsmaalet sig altsaa til noget meget Smaat, thi Spørgsmaalet er altsaa ikke dette, om vi skulde sende Skibet ud med dets Kanoner uden Krudt — naa, det var maaske endda ikke saa farligt i Fredstid — men om vi i Fredstid skulde sende Skibet ud saaledes, at det til 4 af sine Kanoner ikke har en saa fortrinlig og stærkt virkende Krudtfort, som det kunde have. For nu at undgaa denne temmelig ubetydelige Ulempe, er det, at der her forlanges paa Marinens Budget en ekstraordinær Bevilling af 43,000 Kr. Men hvis vi vilde være saa zartfølsomme, at vi ansaa det for nødvendigt at give denne Bevilling, saa er jeg overbevist om, at der for mange af de strøgne Bevillinger paa Finantsloven vilde kunne ansøres meget bedre Grunde. Sagen er altsaa i Forthed den: her forlanges en ny Bevilling af 150,000 Kr. til tre nye Ting til Forsvarsvæsenet; men efter hvad der er slet iaar, kan jeg kun bestemt fraraade at gaa ind derpaa og siger: lad os vente til næste Aar og se, hvad der da forlanges, ellers komme vi med Hensyn til den Slags Udgifter saa langt tilveirs, at vi ikke gjøre os noget Begreb om, hvor høit vi kunne komme. Først give vi paa Finantsloven mere